

Федерации О.О.Миронов в своем письме на имя Министра по делам печати, телерадиовещания и средств массовой коммуникации выражает опасение, что такая кампания "может спровоцировать дискриминацию граждан по признаку отношения к религии и неправомерное ограничение деятельности создаваемых ими религиозных объединений".

К сожалению, подобная дискриминация все чаще становится позорной реальностью современной России. В Управленческий центр Свидетелей Иеговы в России из разных регионов непрерывно поступают сообщения о нападениях на верующих, срывах религиозных собраний, непрекращающихся попытках лишить местные общины государственной регистрации. Нередко это бывает прямым следствием выступлений как центральных, так и местных средств массовой информации.

Не случайно в упомянутой записке Генерального секретаря Генеральной Ассамблеи ООН "выражается озабоченность в связи с использованием печатных, аудиовизуальных, электронных и любых других средств в любой роли для подстрекательства к актам насилия, ксенофобии и связанной с ними нетерпимости и дискриминации в отношении... любой... религии". А также в связи с действиями, "которые приводят к формированию порочных стереотипных представлений и предвзятого отношения к религиозным меньшинствам".

Управленческий центр Свидетелей Иеговы выражает надежду, что в будущем российские СМИ займут более конструктивную позицию по отношению к Свидетелям Иеговы и другим религиозным меньшинствам, основанную на Конституции, которая декларирует в России идеологическое многообразие и равенство религии перед Законом.

ОЦІНКА СТАНУ СВОБОДИ РЕЛІГІЇ В УКРАЇНІ ЦЕРКВОЮ ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Конференція має вимагати повної відповідності духу й букві зобов'язань, що їх дала Україна стосовно захисту релігійної свободи, як це існує у визнаних міжнародних законах, що стосуються прав людини, включаючи:

1. Статтю 18 Всесвітньої Декларації про Права Людини.
2. Статтю 18 Міжнародної Угоди про Громадські і Політичні Права, як пояснено у Загальному Коментарі № 22 (48) Комітету з Прав Людини (офіційного органу, встановленого в межах Угоди, щоб пояснювати Угоду і простежувати її застосування.¹
3. Декларацію про Усунення Всіх Форм нетерпимості й Дискримінації на Підставі Релігії або Віросповідання.²
4. Принципів 16 і 17 Заключного Документу Віденської Зустрічі Представників Держав-Учасників Конференції з Безпеки й Співробітництва в Європі 1986 р., які було встановлено на Основі Положення Заключного Акту про Підсумки Конференції, Січень 17, 1989, (28 Int'l Leg. Materials 527)7.

II. Конференція має закликати Україну до розвитку конституційних і законних принципів релігійної -свободи, що відповідають Статті 9 Європейської Конвенції про Захист Прав Людини і Основних Свобод, як це пояснено Європейським Судом з Прав Людини.

III. Ті, хто працює над законодавством щодо релігійних прав людини, мають врахувати те, що такі права поширюються на всіх людей, а не тільки на громадян України.

IV. Слід рекомендувати такий розвиток системи релігійної свободи в Україні, щоб це гарантувало на практиці рівноправне положення різних релігійних груп перед законом. У рівному положенні мають бути не лише українські громадяни, а й віруючі-іноземці.

V. Потрібно рекомендувати реалізацію таких принципів, за якими визнається, що релігійні групи й окремі особи мають повний захист не тільки в їхньому праві на свободу релігії, але й на свободу вияву, включаючи їхнє право поширювати свої погляди серед

¹ Комітет по Правах Людини, Загальний Коментар N² 22(48) стосовно Статті 18 (CCPR/C/21/Rev.1/Add 4. 27 September 1993.

² Adopted 18 Jan. 1982, G.A. Res. 55, 36 U.N. GAOR Supp. (No. 51), U.N. Doc. A/RES/36/55 (1982).

своїх членів, а також знайомити з ними інших, у відповідності з Статтею 19 Міжнародної Угоди з Громадських і Політичних Прав.

VI. Маємо визнати, що одностайності у розумінні всіх практичних моментів застосування норм релігійної свободи досягнуто не буде. Тому слід рекомендувати подальше вивчення цих "моментів, прийнявши до уваги розуміння й рекомендації всіх релігійних груп і досвід інших країн у розв'язанні таких проблем. Перш ніж сприйняти будь-які обмеження на вияв релігії, треба мати переконливі підстави для такого рішення, за словами Статті 9 Європейської Конвенції, що ці обмеження мають бути «необхідні у демократичному суспільстві».

VII. Будь-які зусилля по визначенню і встановленню можливості звільнення релігійної організації від податків або відповідності її діяльності статутам, що захищають або регулюють релігійні справи, мають бути вільними від таких обмежувальних визначень, які б дискримінували нові й нетрадиційні релігії, про що йдеться у Генеральному Коментарі Комітету з Прав Людини за № 22(48), стосовно Статті 18 Міжнародної Угоди з Громадських і Політичних Прав.

VIII. У відповідності з визнаними європейськими нормами, Україні не слід обходити закони або дозволяти адміністративну чи муніципальну практику, яка б обмежувала обмін думками щодо релігійних вірувань з особами інших віросповідань (тобто, прийнятні місіонерські зусилля щодо взаємного порозуміння не мають бути обмеженими законом або адміністративною практикою).

IX. У відповідності з Принципом 16 Віденського Заключного Документу, Україна має вдосконалювати законодавство, яке б надавало реальні парвові можливості для розвитку релігійних організацій. Започаткування організацій має бути доступним. Звільнення від податків або фінансова підтримка релігійних організацій мають бути організовані таким чином, щоб це, з одного боку, не дискримінувало деякі релігійні групи, а з іншого не підтримувало несправедливо інші. Осіб, які зайняті опрацюванням такого законодавства, необхідно закликати до порівняльного вивчення законів про релігійні організації в межах інших юрисдикцій визнаних демократичних традицій.

X. У відповідності з Принципом 16 Віденського Заключного Документу, релігійним групам має бути надана повна внутрішня церковна автономія, щоб вони влаштовували свої справи у відповідності з їхніми власними віросповіданнями. Це включає право призначати релігійних провідників без втручання або схвалення держави. Це також включає право мати поточні контакти з іноземними релігійними провідниками, робітниками і добровольцями, які можуть надавати підтримку й навчати. Такі зв'язки можуть бути важливими з точки зору релігійної практики у різних релігійних традиціях і мають поважатися.

XI. У тому аспекті, коли релігійне навчання або практика можуть бути дозволені в громадських учбових закладах, треба приділяти увагу тому, щоб учнів не навчали без ухвалення батьків або проти свободи совісті дітей. Треба передбачати звільнення за бажанням від таких уроків. Якщо якійсь релігійній групі створюють сприятливі умови, правом на відповідні сприятливі умови мають користуватися інші групи.

XII. Треба забезпечити захист надбання, майна, продукції, імпорту й поширення релігійної літератури та інших матеріалів через церкви як організації та окремих членів або інших зацікавлених у вивченні цих організацій та їхнього вчення осіб. Визначення «література та інші матеріали» має бути застосованим не тільки до літератури й публікацій (на будь-якому носієві інформації), але й до фізичних речей, таких як свічки, таці або одяг, який вживається під час богослужіння або у повсякденній релігійній практиці.

XIII. Має бути прийнята чітка процедура апеляції та інших механізмів, які можуть виявляти зловживання і вияви релігійної нетерпимості бюрократами нижчого рівня або іншими недостатньо чутливими до цінностей релігійної свободи офіційними особами.